

Xavier Garcia

Periodista

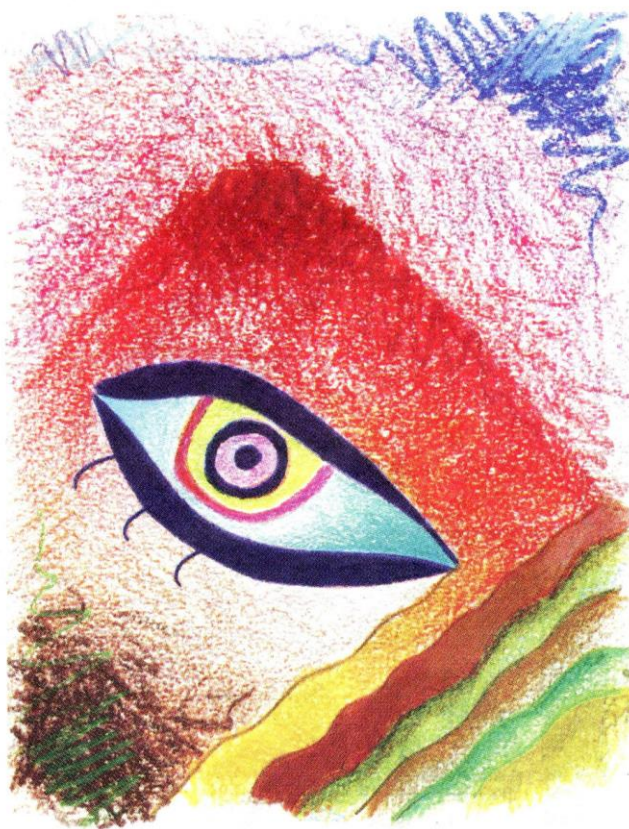
Baix Camp: Miró

Em proposo comentar dos llibres que han sorgit de l'entranya popular del Baix Camp (un a Mont-roig i l'altre a Alforja) i que ens relaten una història catalana del segle XX. Es tracta, el primer, de *Joan Miró i Mont-roig: pal de ballarí (1911-1929)*, de Martí Rom, publicat per Arola Editors de Tarragona; i el segon, de *L'àngel del fracàs (Herència intestada)*, de Gerard Salvat, publicat també a Tarragona per Silva Editorial.

EL TEXT MIRONIÀ –degut a l'enginyer industrial i historiador local, Josep-Miquel Martí Rom (Mont-roig, Barcelona, 1950)– és, dins la multitud de textos dedicats al pintor, la peça biogràfica, detallada i minuciosa que ens faltava justament per conèixer a fons els anys essencials del Miró tel·lúric (del 1911, quan hi arribà per primer cop, el 1929, quan completa el cicle més directament influït per Mont-roig).

L'AUTOR –que ja el 1979 col·laborà a organitzar el gran homenatge de Mont-roig al seu il·lustre fill adoptiu i que ens oferí, amb Glòria Alsina, el magnífic documental *D'un roig encès: Miró i Mont-roig*– ha establert, amb aquest volum, una cronologia precisa dels entrants i sortints de Miró durant aquell període fonamental, entre els difícils inicis, a Barcelona i Mont-roig, i l'angoixant consolidació, a París, sobretot a partir del 1925, cinc anys després del primer viatge.

EN AQUEST ITINERARI trobem fragments de la correspondència

JOAN OLLER

que manté amb uns quants amics ara Sebastià Gasch, Josep-Francesc Ràfols o Enric C. Ricart; hi

L'autor analitza el llibre 'Joan Miró i Mont-roig: pal de ballarí (1911-1929)', de Martí Rom

descobrim, gràcies al catàleg complet de dibuixos i pintures existents a la Fundació Miró, de Barcelona, la descripció de l'evolució de l'obra realitzada a Mont-roig, complementada amb la feta a París, durant els sis mesos de cada any del citat període.

I, SOBRETOT, PODEM apreciar la base material del microcosmos mironià de Mont-roig: tot aquell país agrícola, de forta cultura i saber rural, que l'artista es fa seu i que, en diverses fases ben marcadades, sublima –a diferència del noucentisme urbà– com a símbol d'una possible Catalunya futura. Ja sabíem, pel mateix Miró, que Mont-roig fou el seu paradís existencial i creatiu, fet d'homes i dones de la terra (*Cap de pagès català, La masovera o La vaileta*), acompanyats, entre el cel i les formigues, per tota una cort vegetal, animal i mineral que pinta en format realista i que, després, *sur-realitza* transformant-los en signes bàsics de potència espiritual. Això és el que aprenem: els humils i silenciosos moviments i objectes de la natura convertits en icones de significació filosòfica i poètica.